

ČAJ



Pro chvíle pohody

SRPEN 2008

Časopis Autorů Jičínska

Titulky z Blesku

Václav Klaus s milenkou v hotelovém pokoji!
o osud modré planety už se nebojí

Mareše vyhodili z X faktoru!
je bez práce
v JZD bude jezdit na traktoru

Karel Gott u kontejneru!
odešel z domova pro nevěru

Poborského kupuje SK Chrást!
dá za něj dvanáct padesát

Čunkova dcera si bere Roma!
už jich má nastěhovaných čtyřicet doma

V Jičíně čtou Řehounkovy texty literátů!
snad vám tu dvacku za ČAJ někdo vrátí

Jan Řehounek
23

Vážený čtenáři,

třiadvacaté číslo ČAJe je sice prázdninové, ale už předznamenává festival Jičín – město pohádky, neboť se v něm představují autoři, kteří se zapojí do vyprávění pohádek dětem, tentokrát ne u kašny na nádvoří zámku, ale na Malém rynečku. Hostem ČAJe i pohádkového čtení je Jan Řehounek, autor pohádek i humorných vyprávění, organizátor knižních festivalů v Lysé nad Labem, a tak jsem do ČAJe připravil takový jeho pelmel, abyste viděli, co všechno dovede. Také Dana Beranová píše pohádky, a to nejen pro své dvě dcery, ale představí je i ostatním dětem. No a jaký by to byl festival dětí bez dětské tvorby, a tak jsem, díky Iloně Pluhařové, dal příležitost i dětem tvůrcům, a to z dětenické a jedné jičínské školy. Užijte si druhou polovinu prázdnin a těšte se na pohádkový festival, plný zajímavých programů a dílen.

*Tak dobrou chuť, vlastně DOBRÉ POČTENÍ!
Váš Václav Franc*

OBSAH ČÍSLA:

Jan ŘEHOUNEK

– poezie i próza (3 - 11)

Dana BERANOVÁ

- Hejkal, Kvíčaly, Meluzína
(11 - 16)

DĚTI Z DĚTENICKÉ ŠKOLY

- Pokračování skřítky Stulíka
(16-18 a 20)

DĚTI ZE 2.ZŠ V JIČÍNĚ

- Říkaneky z naší školy (19)

HOST ČAJE:

Jan ŘEHOUNEK – Rodiče si mě narodili v České Lípě přesně v polovině dvacátého století. Když mi bylo šest, to už bylo v Nymburce, a chtělo se mi toulat se po ulicích starého města, posadili mě do školní lavice a proti mé vůli naučili psát. Ve věku, kdy už bych měl opravdu dostat rozum, jsem dospěl k rozhodnutí: Když už tedy dovedu psát písmenka, zkusím je řadit za sebe! A byla na světě první moje knížka Pověsti z Kaplanky. Kupodivu si ji četli děti i dospělí, tak následovala další... dnes jich mám vydaných deset a tři v šuplíku. Tedy, lépe řečeno, v počítači. Taky jsem sepsal dvě divadelní hry – jednu mi hráli i v Polsku, několik dramatizací, řadu turistických průvodců... A teď předkládám Vaší laskavé pozornosti několik textů, které, doufám, nikoho neurazí a možná pobaví. Váš Honza Řehounek

ČAJ pro chvíle pohody

č.23 , srpen 2008, ročník VII

Vydáno 8. srpna 2008 v Nové Pace

Redakce: Václav Franc, K Hájků 1724, 509 01 Nová Paka

Grafická úprava titulní strany Jozef dŘevník Borovský

Interní tiskovina LISu

TEXTY NEPROŠLY JAZYKOVOU ÚPRAVOU!

TITULKY Z BLESKU

Jan ŘEHOUNEK

Václav Klaus s milenkou v hotelovém pokoji!
o osud modré planety už se nebojí

Mareše vyhodili z X faktoru!
je bez práce
v JZD bude jezdit na traktoru

Karel Gott u kontejneru!
odešel z domova pro nevěru

Poborského kupuje SK Chrást!
dá za něj dvanáct padesát

Čunkova dcera si bere Roma!
už jich má nastěhovaných čtyřicet doma

V Jičíně čtou Řehounkovy texty literáti!
snad vám tu dvacku za ČAJ někdo vrátí

Rozdíl mezi háčky

Je v tom malý háček!
řekl rybář červíkovi,
když ho napích na svůj háček
co návnadu okounovi.

Ryba totiž, tebe, červe,
slupne ke svačině,
já pak rybku upeču si
s kmínem na slanině.

To je psina

Jestliže samička od páva se jmenuje pávice,
pak hadova manželka je určitě hadice,
a protože náš soused má doma blondýnu,
pak kůň, podle toho vzoru, miluje koninu,
a když jedna slavná herečka má jméno Nina,
s naším psem Alíkem je ve dne v noci psina.

Jan ŘEHOUNEK

Na velké zahradě, v křoví u plotu, žilo několik hlemýžďů. Každý rok na podzim neprodyšně pozavírali dveře svých domečků, aby jim dovnitř nefoukalo a taky aby se jim tam nevetřela nějaké nevítaná návštěva, a celou zimu si pěkně v teplíčku lebedili. Jakmile přišlo jaro a oteplilo se, dveře otevřeli a po jednotlivých okruzích přistavovali domeček tak, aby se do něj vešli, když zase kousek povyroste a ztloustnou.

Hlemýžďi Hugovi se ale jeho příbytek nelíbil. „Všichni máte domečky stejné. Já toužím po něčem onačejším,“ pravil nadutě kamarádům a významně pomrkal na hlemýždici Justýnu, jež se mu moc líbila a na kterou chtěl udělat dojem. A protože nic neříkala, zamával na pozdrav svými růžky a plazil se ven z křoví, že jde do světa najít si lepší bydlení.

Jak se tak už několik dní potloukal po zahradách v okolí, uviděl skrz plaňky plotu domeček, který mu vyrazil dech. „To je ono!“ vykřikl nadšeně a už se posunoval, co mu síly stačily, k onomu cizímu šnekovi. Z kulatého otvoru zeleně nabarveného domečku s červenou střechou vyhlížela hnědá hlava. Hugovi bylo jen divné, že ten veliký hlemýžď nemá očička na konci růžků nahoře na hlavě, ale dole pod nimi, takže s nimi ani nemůže hýbat do všech stran a ani je nemůže vystrčit. Znáte přece tu říkanku: Šnečku, šnečku, vystrč růžky, dám ti krejcar na tvarůžky!

„Dobrý den, pane kolego, maucta!“ pozdravil uctivě Hugo. „Haf! Co si přejete, pane šneku?“ odpověděl ten veliký.

„Jmenuji se Hugo. Přišel jsem na exkursi. Vidím, že jste stoupencem avantgardní architektury. Hodlám totiž přestavovat, tak hledám inspiraci u tak slovutného architekta, jako jste vy.“

„Haf! Mě říkají Broku. Tak pojd'te dál, když se vám můj domeček líbí!“ zve Huga pan Brok.

A tak si hlemýžď Hugo prohlédl onen moderní dům zevnitř i zvenčí, poděkoval a odplazil se do nedalekého příkopu.

Několik dní nevycházel a usilovně pracoval na rekonstrukci svého domečku. Když byl hotov, vydal se zpátky do rodného křoví ve velké zahradě. „To budou všichni zírat! Hlemýždice Justýna už nebude koukat po Alfrédovi a ožením se s ní já!“ myslel si že domečkem s trojúhelníkovou lomenicí a střechou z tašek značky Bramag uchvátí její šnečí srdíčko.

Jenže ouha! Všichni šneci opravdu koukali. A smáli se, až se za břicha popadali. „Já se smíchy asi přetrhnu!“ volal starý hlemýžď Alois. „Kdo to jakživ viděl, aby šnek dosil na zádech psí boudu!“ I Justýna se smála a obdivně hleděla na klasický ulitový domeček hlemýždě Alfréda.

Uražený a ponížený tím, že si psa Broka spletl s hlemýžděm, a s krutou ránou ve šnečím srdíčku, že ho Justýna nechce, se odvěkl do sousední zahrady. Jenže

posměch kolegů nebyl tím nejhorším, co ho mohlo potkat. Nejenom že se na něj s nápadnými úšklebky chodili koukat střevlíci, žízaly, pavouci a ropuchy, krtek, co se před ním nenadále vynořil z kypré hlíny, si významně poklepával na čelo, dokonce přiletěl kos a do Hugova domečku bušil zobákem... V podvečer se nad záhonem sklonil zahradník a se sázecí lopatkou v ruce volal na svoji paní: Růženo, to ti stojí zato se sem jít podívat! To by byla trofej do tvé sbírky kuriozit!“ Jenže naštěstí Růžena neměla zrovna čas a Hugo se stačil zasunout pod hromádku narovnaných prken.

Když se ráno probudil, zjistil, že tady leží stará, nepotřebná šnečí ulita. Ještě před několika dny by jí nevěnoval ani letmý pohled, ale dnes se mu hned velmi zalíbila. I když byla na straně odřená a lem u vchodu nakřáplý. Honem, honem, jako by se bál, že mu ten obývací někdo vyfoukne před nosem, se do té starožitnosti nasoukal.

Když se, celý utrmácený, vrátil s tím nakřáplým domečkem na zádech do svého křoví, přivítal ho starý Alois: „Do je dost, že tě přešly ty potřeštěné nápady!“ A hlemýždice Justýna se k němu přitočila a zašveholila: „Tenhle domek se ti povedl, architektke! Nešel bys se mnou na hlávkový salát?“

STAL JSEM SE DĚDEČKEM!

Jan ŘEHOUNEK

Do naší rodiny se narodil nový, nejmladší příslušník – Jáchym. O měsíc dřív, zřejmě už to nemohl vydržet, aby se kouknul, co se to tu, proboha, na tom světě kolem děje. Porodní váha dvě kila osmdesát. Míra nezjištěna, neboť podle nejnovějších vědeckých výzkumů už v pokrokových porodnicích novorozenečky neměří. Taky by se nám nelíbilo, kdyby nás, až do té chvíle pěkně svinuté v mamčině bříšku, najednou nějaký zakuklený doktor chytil za nohy a za hlavu a natáhl nás na nějaký příložník. Nota bene úplně studený.

Povedl se, klouček! Deset prstů na nožičkách, deset prstů na ručičkách, prdelka jako dva česneky, náradíčko na správném místě, nosánek, našpulená pusinka, očička jak korálky, dvě ouška. Protože byl ale nedonošený, strčili ho, drobínka, do trouby. Tedy do inkubátoru. Ale protože utěšeně přibíral – sosal tak usilovně, až si udělal na horním rtíku mléčný mozol, brzy ho z něj vyndali a s maminou poslali domů, kde už na ně netrpělivě čekal táta. Tedy můj syn Jirka.

Udělal mi – můj první vnouček - obrovskou radost. Méně už jsem se radoval, když mi někteří lidé kolem mne, evidentně ze závisti, začali říkat: dědku. Mně, který se cítí stále mladým klukem, ač to ta mrcha příroda nechce brát vůbec na vědomí.

Na mně, jako na správném dědečkovi, bylo koupit a hlavně zaplatit kočárek. Ulevilo se mi, že nemusím nic vybírat - snacha měla již předem dojednáno se svou známou v obchodě s potřebami pro kojence, co všechno potřebuje. Naivně se domníváje – při vzpomínce na vikslajvantový landaur svých dětí před lety, že

to spraví pět šest tisícovek, jsem poté, co mi prodavačka všechno snosila na hromadu – kočárek, nastavbu sportáčku, „vajíčko“ – což je vlastně sedačka do auta, kabelu ve stejné barvě, soupravičku, co vypadá jako oblek pro kosmonauta, nádavkem ještě šest balíků plenek, jsem musel konstatovat, že to byl fatální omyl. Ještě že jsem mohl zaplatit kartou, jinak bych vypadal jako úplnej blbec.

Nejprve jsem narovnal do auta všechno příslušenství, odvezl to domů, a pak se pěšky vrátil pro kočárek. Prodavačka mne přesvědčila, že nezkušená prvorodička určitě zapomněla na digitální váhu, bez níž se neobejde, já doplatil dalších tisíc korun, strčil krabici s obrázkem miminka do kočárku a vydal se k domovu, lehčí o dvacet jedna tisíc osm set devadesát šest korun. Vlastně ještě o další sto čtyři koruny, protože ta svědomitá duše si zasloužila diškreci. Když jsem vjel do naší ulice, z druhého chodníku přeběhla paní Vomáčková, největší místní drbna. Přidal jsem do kroku, ale ona se v poklusu nalepila na mě a nahlížeje do kočárku, vykřikovala: „To jsem nevěděla, že už se to vašemu Jiříčkovi narodilo! Je to chlapeček, že jo! Krásnej, jako vobrázek! A jak tak koukám, celej tatka! Podoba jak přes kopírák!“ Beze slova jsem zahrnul do vráték a nechal ji v přesvědčení, že to dítě na škatuli s váhou je našeho syna.

A pak nastal ten slavný den, kdy byli sezváni příbuzní, aby se na to nadělení přijeli podívat.

Chudáček Jáchymek! Vůbec nechápal, co se to kolem něho děje. „Ty ši še nám ale povedl! Ty ši klášnej!“ šišlala na něj prateta Agáta a babička Marie z druhé strany, aby se jí zavděčila, protože chce dědit činžák na Vinohradech a starožitný hodiny, rezolutně prohlásila: „Celej strejda Hugo!“ Naše prababička Helena si to nenechala líbit a kontrovala: „Kdepák, podle tý špičatý bradičky je do našeho rodu! Takhle přesně vypadal, když byl mimino, náš Jirka!“ A z kabelky vyndávala zmačkané fotografie, o něž nikdo nejevila zájem. Začala hlasitá debata, v níž se Jáchymek postupně podobal snad dvanácti příbuznejm. Nesměle jsem podotknul, že nemá ani fousy jako děda Rudolf, ani nenosí brejle jako teta Helča a už vůbec nemá přeraženej křivej nos jako bratranec z Klatov, a že se, podle mého názoru nejspíš podobá na miminko, ale moje mínění bylo jednomyslně a rezolutně odmítnuto. Z toho křiku se Jáchymek rozplakal, načež všichni ztichli, unisono se začali pitvořit a dělat „pššš, pššš“.

Když kupodivu přestal brečet, asi ho to pšišišašání přestalo bavit, začaly se na světlo boží vyndávat z tašek a batohů dárky. Co bude jedno dítě dělat s dvaadvaceti chraстítka v podobě Miki Mause a Shreka made in Hong Kong mi nebylo jasné. Když jsem přidal krásného plyšového maňáska Zajíce z pohádky O Krtečkovi, na kterého Jáchym zareagoval širokým úsměvem a máváním ručičkami, obořily se na mne dárkyně těch šíleností, v nichž jsou určitě fialáty a to nebohé dítě se jimi otráví, že miminko si přeci nemůže hrát s plyšovou figurkou, že je to nehygienické.

Teprve po velmi dlouhé době, v níž se mezi samým muchláním a muckováním chlapeček stačil dvakrát nakojit, třikrát pokakat a jednou poblínkat

a tety a babičky vypily každá čtyři kafe a snědly všechno ztvrdlé cukroví od Vánoc a čerstvou bábovku, se dostala řada i na mne.

Vzal jsem vnoučka opatrně do náručí, zadeček v jedné a hlavičku v druhé dlani, a přitiskl ho jemně na prsa. Ucítil jsem poplašený tlukot jeho srdíčka a moji hrud' zaplavilo nevýslovné štěstí a rozlévalo se mi po ní úžasné teplo.

Odcházel jsem domů s počůranou košilí a předsevzetím, že z Jáchyma i navzdory všem těm ženským uděláme pořádného chlapa.

PODKOLENKOVÍ HADI

Jan ŘEHOUNEK

V zásuvce prádelníku spokojeně spaly, stočené do klubíček, pruhované vlněné podkolenky. Po chvilce se Levá probudila. Rozvinula se, protáhla si dlouhá, červenobílá záda a z pootevřeného šuplíčku vykoukla do pokoje. Rozhlédla se na všechny strany, pozorně prověřila, jestli její holčička Tereзка v postýlce spokojeně ve spánku oddychuje a zase se vtáhla zpátky do přitní uvnitř skříňky. Druhou podkolenku, která se jmenuje Pravá, polechtala na bříšku a když ji to nevzbudilo – jen se trochu zavrtěla, zakřičela jí co nejvíc do ucha: „Vstávej, hoděj tě do pračky!“ Pravá totiž k smrti nemá ráda, když maminka Tereзky podkolenky spolu s dalším prádlem pere v automatické pračce – strrrrašně se jí z toho vrtění a z těch horempádem přemetů točí hlava a ještě jí navíc bubliny z pracího prášku lezou do nosu, z čehož se jí chce ukrutně kýchat. Z té nepříjemné představy se rázem vzbudila, ale jak byla rozespalá, zašmodrchalo se jí tělo. „Fuj, to jsem se lekla. To mi, prosím, nedělej, vždyť by mi se mi z toho mohly rozplést vlněné kličky!“ ohradila se proti rychlému buzení. Ostatně komu by se rychlé buzení líbilo. Určitě ho nemáte rády ani vy, děti.

Když se podkolenka Pravá konečně vzpamatovala a uklidnila, že do žádné automatické pračky nemusí, že je voňavě vypraná už od včerejška, hned s ní začali šít čerti. „Co podnikneme? Vydáme se na výpravu do předsíně!“ vyhrkla.

„Ale ne, v předsíni jsme byly včera, když si nás tam Tereзка vysvlékla po návratu s procházky. A jestli si dobře pamatuješ, byly jsme celé mokré a byla nám tam děsná zima!“ opáčila Levá. „Budeme si hrát na hady!“ navrhla.

„Co jsou to hady?“ vykulila vlněná očka Pravá. „Hadi – ty truhlíku! To jsou takoví tvorové, takoví dlouzí jako jezevčáci, ale bez nožiček. Oni se ti hadi určitě opičí po nás – podkolenkách. Vlastně vypadají skoro jako my. Viděla jsem je nakreslené v obrázkové knížce, kterou nechala naše holčička Tereзка otevřenou na křesle. Akorát mají jedovaté zuby!“

„Jedovaté zuby, brrr... to bych teda nechtěla!“ oklepala se Pravá. „A co takoví hadi dělají, jak si na ně budeme hrát?“

„Na to právě potřebuješ ty jedovaté zuby! Hadi se plazí, těmi jedovatými zuby loví myši a jiná zvířata a vyhřívají se na sluníčku,“ vysvětluje Levá, co pochytila z knížky, jako by byla vyhlášeným odborníkem na hady. „To je žůžo! Budeme se teda plazit, lovit a slunit,“ nadchla se Pravá.

Obě dvě pruhované podkolenky se vysoukaly škvírou ze zásuvky, spustily se na podlahu a hrály si na hady. Vlnivými pohyby se plazily kolem skříně, zalezly pod válendu a odtud vyhlížely nějakou kořist. Přitom se tvářily, jako že mají obrovské jedovaté zuby. Jenže žádná myš ani jiná zvířata se zrovna kolem válendy neprocházela, tak se podkolenky odplazily pod židli a kolem dvou sešitů, které Terezce spadly ze stolu, pod okno, kam dopadaly sluneční paprsky.

„Je to dobrý, sluníčko svítí, budeme se vyhřívát jako hadi na pasece,“ pochvalovala si Levá, protože z obrázkové knížky věděla, že se hadi vyhřívají na lesních pasekách.

Sluníčko hrálo, podkolenkoví hadi se svinuli do klubíček a usnuli hlubokým hadím spánkem. Zdál se jim sen, že jsou pětímetroví hadi anakondy a jedovatými zuby ulovili bílou rohatou kozu. To víte, ony podkolenky nevědí, že anakondy nemají jedové zuby a že v amazonské džungli nežije bílá rohatá koza, jakou viděly na zahrádce u Terezčiny babičky o prázdninách, když se po vyprání sušily na šňůře mezi stromy na zahradě. Ale ouha! V tom dobrodružném snu se najednou objevil obr. „Tady jste!“ volal mohutným hlasem, chytil anakondy za ocasy a zvedl je do obrovské výšky. Podkolenky se ze strachu, že je ten obr z té výšky upustí na zem a ony si udělají přinejmenším boule a modřiny, probudily.

„Tak tady jste! Já vás hledám v prádelníku a vy ležíte pod oknem na zemi. Ale jak jste se sem dostaly, když vás včera večer maminka uklidila do zásuvky, to teda nevím!“ sbírala pruhované podkolenky z podlahy holčička Tereška.

Když si je navlékala na nožičky, mrkla Pravá na Levou a zašeptala: „To jsme ale byli hrozitánští hadi!“

NĚCO MU PŘIBYLO V KALHOTÁCH

Jan ŘEHOUNEK

V pátek odpoledne po šichtě prohlásil Bob ke kolegům v šatně: „Příští tejden mám dovolenou. Poberali jsme prémie, tak to pěkně roztočím!“ A odebral se do pivnice Semafor, aby dvanácti pivy a pěti rumy zahájil týdenní spanilou jízdu.

Nutno podotknout, že ke spanilosti měla daleko. Každodenně se pěti šesti hospodami propil k večeru s obrovským oknem, v úterý a ve čtvrtek byl ten auslág tak obrovský, že ani netrefil domů a vyspal se - jednou v čekárně na nádraží, podruhé na zemi pod železničním nadjezdem.

Pátek byl hrozný. Za prvé se probudil do morku kostí prochladlý, za druhé příšerně vyválený a za třetí nu bylo příšerně blbě. V osm se dopotácel domů.

Když se dal konečně dohromady, pravil sám k sobě: „Bobe, dneska prrrr! Dáš si po obědě dvě tři čtyři na tu ukrutnou žízeň a deš domů!“

Oholen, převlečen a už docela v dobré kondici dorazil ke Gregorům. Gulášek s osmi knedlíčky přišel k duhu. A hned po něm jedno, druhé, třetí... Jenže po něm ještě čtvrté a slivovice od kamaráda a fernet... Pokračoval Na Tarase panákovým trojbojem – vodka, rum, zelená, a k večeru se doplížil na hlavní nádraží. Tady seděla velká společnost – Gejza Lakatoš oslavoval čtyřicáté narozeniny. „Pod’ si k nám sednout, ty bejku!“ zahlaholil a už táhnul Boba ke stolu. Objednal rundu, pak druhou, třetí... K Bobovi si přisedla Margitka. V jeho alkoholem zakalených očích nádherná holka. Ani to, že trochu smrděla, mu nevadilo. Po další rundě, kterou platil Bob, ho popadla za ruku a odtáhla z hospody. V kolonském baráku, ve špinavé posteli mu ukázala, jaká je ta pravá cikánská divoká láska. A za hodinu ho vystrkala ze dveří.

Když se ráno probudil, docela se podivil, že je doma. Zbytek týdne už nepil, ani nechodil ven, protože zjistil, že se mu z gatí jaksi vykouřila peněženka a dokonce i všechny drobné. Zato mu do nich něco přibýlo.

V pondělí ráno byla, jako obvykle, čekárna závodního střediska nabitá k prasknutí. Bob posedával nervózně u dveří a co chvíli vybíhal ven, aby se po minutě zase vrátil. Když na něj konečně přišla řada, vešel do ordinace, koutkem oka se podíval na sestru vyplachující v umyvadle šampusky a na otázku, co mu chybí, špitnul: „Spíš mi něco přeběvává. Mám muňky!“ Doktor se na něj nevěřícně podíval a ujistil se: „Cože máš?“ „Muňky,“ zašeptal tichounce Bob a podrbal se. Starý lékař se zatvářil vážně, vstal, přešel ke dveřím, otevřel je a do plné čekárny zahlaholil: „Představte si, Bohouš chytil filcky a přide s tím na středisko!“ Po opadnutí první laviny hurónského smíchu zavřel, otočil se k Bobovi, jehož obličej měl v tu chvíli barvu pionýrského šátku, a povídá: „To si musíš dojít na náměstí do drogerie k Pitnerovi a koupit si takovou vodičku na hubení obtížného hmyzu! Nepamatujete se, sestři, jak se to svinstvo na psí blechy menuje?“ obrátil se na od smíchu slzící sestru u umyvadla. „Saracil!“ vyprskla.

To bylo v pondělí. Ve středu ráno seděl Bob v čekárně znovu. Samozřejmě se na jeho nebohou hlavu snášely uštěpačné poznámky, neboť zpráva o muňkách v jeho kalhotách se po fabrice roznesla rychlostí blesku. Když vešel do ordinace, doktor se na něj přes brejličky udiveně podíval a se šibalskou tváří se ptá: „Copak, to ten Saracil nezabral?“

„Právě, že zabral až moc,“ skuhrá Bob a stahuje kalhoty. A lékař uviděl něco, co ještě za svoji dlouhou praxi nikdy nespatriil. Bobovi se od pupku až na stehna sloupala kůže.

Doktor si pošoupnul brýle a podíval se zblízka. „Nojo, ty filcky už opravdu nemáš!“ konstatoval. „A četl jsi vůbec návod u toho Saracilu?“

„Nečet. Řikal ste, abysem se tím namazal, tak sem se namazal.“

„Nojo, ty vole, ale ten sajrajt se musí ředit jedna ku desíti!“

Jan ŘEHOUNEK

V naší rodině se nikdy moc nečetlo. Táta ve volném čase chodil na ryby a máma po celodenním shonu večer co večer usínala u časopisu Vlasta, tehdy jediném periodiku pro ženy. V naší malé knihovničce se krčilo jen několik knížek, z nichž šest bylo v srbochorvatštině, protože rodnou zemí naší maminy byla Jugoslávie.

Když se mě někdo v pěti letech zeptal, jestli se těším do školy, odpovídal jsem pravdivě, že vůbec, protože školu já přeci nepotřebuju. Budu totiž popelářem a ti můžou bejt blbí, nepotřebujou umět číst a psát a vozí se na stupačce kukavozu, kouřej partyzánky, pijou pivo, smrděj a mluvěj sprostě.

Jenže do školy člověk musí, zvláště když je malej a nemůže ještě jezdit s popelářema, protože nemá sílu a nezvládnul by vrtět popelníci, i když by ho to bavilo nejvíc na světě. A tak jsem z donucení a nerad prvního září roku 1956 do první třídy nastoupil.

A stal se zázrak. Jako někteří vizionáři tvrdí, že k nim sestoupil Ježíš a ukázal jim tu správnou cestu, ke mně sestoupila paní učitelka Javoříková. Po několika dnech ve škole jsem zavrhl lákavé společenství drsných chlapů ve špinavých štruksových kalhotách a večer u brambor s dušenou mrkví jsem oznámil překvapeným rodičům, že se vyučím na spisovatele.

A protože spisovatel musí hlavně umět číst a psát, pilně jsem se učil do písanky malovat úhledná písmenka a četl jsem všechno, co mi přišlo do ruky. Dokonce jsem rozečetl i tlustou knihu, jednu z toho mála v naší knihovně, s názvem Technologie oprav parních lokomotiv. Záhy jsem ale zjistil, že Ferda Mravenec od Ondřeje Sekory je zajímavější.

Jednoho dne, to už bylo někdy v druhé třídě, cestou ze školy, která samozřejmě nevedla přímo, ale co největší oklikou uličkami našeho městečka, zabloudilo mé oko do vitríny vedle vchodu do Národního domu. Na plakátu s nadpisem Veřejná lidová knihovna bylo napsáno, že vypůjčit si knížky může úplně každý, při zaplacení pěti korun poplatku za čtenářský průkaz.

Pět korun jsem neměl, ale uzrálo ve mně rozhodnutí si je opatřit. Jako zázrakem právě po protějším chodníku procházela naše pošťáčka. „Co se vám stalo, paní Kaufmanová?“ zeptal jsem se kulhající staré paní. „Ále, hochu, nějak jsem špatně šlápla, a teď se sotva vleču. Co bych za to dala, abych nemusela zítra roznášet noviny a mohla si odpočinout,“ odpověděla a já se nabídl, že za ni ty noviny rozesu, stejně nemám v sobotu ráno co dělat. „To budeš, Jendo, hodnej! Já se s tebou určitě vyrovnám,“ slíbila.

V sobotu ráno jsem si od paní Kaufmanové vyzvedl dva balíky novin a seznam, komu co mám strčit do schránky, naložil je do modrého dvoukoláčku a vyrazil. Lidi v naší čtvrti jsem všechny znal, takže mi nedělalo problémy noviny

správně doručit. Když jsem vracel vozík, dala mi paní Kaufmanová veliký makový koláč a dvě papírové bankovky – tříkorunu a pětikorunu.

Se zmuchlanými bankovkami v ruce jsem v pondělí odpoledne nesměle vstoupil do knihovny. Hodná paní knihovnice Rumlová mi vypsala čtenářský průkaz a ani pět korun nechtěla, protože poplatek platí jen dospělí. Pak jsem si vybral tři knížky a upaloval domů. Cestou jsem se zastavil v cukrárně na rohu a koupil si pendreky a růžová mejdlíčka. Za tři koruny. Ještě ten večer jsem se ponořil do dobrodružných příběhů kapitána Korkorána.

Dodnes, kdykoliv začínám číst novou knihu, cítím na jazyku zřetelně tu sladkotrpkou chuť mejdlíček či lékořicové pendreky.

Číst a psát jsem se naučil dobře, ale spisovatelem jsem se nevyučil. I přesto jsem si svůj dětský sen na stará kolena splnil. A jsem rád, že nevyvážím popelnice.

A onu zbylou pětikorunu používám jako záložku.

HEJKAL

Dana BERANOVÁ

V jedné vesnici blízko lesa bydlel chlapeček Pěťa. Pěťa byl velký nepořádník. Nejčastěji se z jeho pokojíčku ozývalo: "Kde mám ten traktor?" Jindy zase hledal míč, pak cvrnkací kuličky, zkrátka pořád něco nebylo na svém místě.

Jeho maminku to pořádně zlobilo. Každý den alespoň třikrát připomínala, aby si uklidil hračky. Ono by to rozzlobilo každou maminku, kdyby našla vojáčky mezi lžičkami, to bylo po hře na zákopy, dveře na záchod zastavěné knížkami, to si Pěťa dělal barikádu, pastelky pod stolem a kousky modelíny dokonce v lednici.

Pěťa si vymýšlel spoustu krásných a napínavých her, ale už se mu nechtělo hračky si po hraní uklízet. Občas to uklidila maminka, občas tatínek, ale většina hraček se začala někam ztrácet.

"Mami, nevíš, kam se mi ztrácí hračky?" Odvážil se Pěťa zeptat. Už týden si skoro vůbec nehrál. Maminka jen pokrčila rameny.

"Nevím, možná ti je bere Hejkal."

Řekla to jako by nic, ale Pěťu při tom jméně až zamrazilo.

"Kdo to je?", zeptal se opatrně.

"Hejkal je nejnepořádnější strašidlo. To svoje hejkání nedělá proto, aby někoho strašil, to jen nemůže zase něco najít."

Pěťa šel do postýlky, ale ten večer nemohl usnout. Zdálo se mu, že z lesa se stále ozývá: "Aúúúúúúúúúúúú, aúúúúúúúúúúúú!"

Možná se to dokonce přibližovalo. Už to slyšel na zahradě, už to slyšel na chodbě..

"Mamííí!" Pěťa se bál tolik, že musel zavolat maminku.

Maminka přiběhla, a když viděla, že se Pét'a od strachu celý třese, vzala ho k sobě do pokoje. Druhý den to Pét'ovi nešlo z hlavy. Přemýšlel, jak to udělat, aby mu Hejkal zase hračky vrátil. Ve dne se cítil odvážnější, a tak se rozhodl. Musí si pro hračky dojít za Hejkalem sám. Mamince řekl, že si jde hrát na zahradu. Tajně si do batůžku sbalil tlustý svetr a náhradní ponožky, taky dvě jablíčka, láhev vody a šel. Namířil si to rovnou k lesu. Na kraji lesa trochu zpomalil. Odvaha ho začala opouštět, ale představa hraček ho poháněla dál.

Snědl si jablíčka, vypil vodu a jak byl zvyklý nechávat všechno tam, kde mu to odpadlo od ruky, zahodil prázdnou láhev do listí. Než bys řekl švec, byl tu. Strašidlo Hejkal stálo vedle Péti, drželo ho za ruku a potěšeně se šklebilo.

"Ty se mi líbíš, ty jsi nepořádný jako já. Budeme si rozumět. Pojď ukážu ti, kde bydlím," řeklo strašidlo huhňavým hlasem a táhlo Pét'u za ruku hlouběji do lesa.

Něco na tom strašidle bylo tak legrační, že se Pét'a ani nestačil bát. Hejkal byl vysoký asi jako Pét'ův tatínek, ale mnohem chlupatější. Dlouhé šedé chlupy mu visely po celém těle. Nos měl červený a trochu mokrá, protože už dlouho nemohl najít kapesník, na každé noze jinou botu a na hlavě místo čepice klobouk z obří muchomůrky.

Chodit ale uměl docela rychle. Pét'a mu sotva stačil. Hejkal ho pořád pevně držel za ruku a táhl za sebou, ale nějak nedokázal odhadnout, že kam se vejde samotné strašidlo, tam se nemusí vejít strašidlo s přívěsem. Pét'a každou chvíli narazil do stromu, zakopl o pařez nebo se zamotal do ostružiní.

Hejkal vždy zahuhňal omluvné: "Jejda stromeček", pak zase: "Jejda, pařízek," a nakonec: "Jejda, větvíčka."

To už byli naštěstí na místě. Pét'a byl sice celý poškrábaný a špinavý, ale Hejkalovi to bylo viditelně líto.

"Mám tu někde kousek mýdla," zahuhňal a zmizel v dřevěném domečku, postaveném mezi dvěma stromy.

Pét'a čekal na mýdlo, ale když se Hejkal pořád nevracel, opatrně zaklepal a vešel. To, co uviděl, mu úplně vyrazilo dech. Celá malá místnost byla pokrytá věcmi. Mezi oblečením a nářadím se válely boty, zbytky chleba, špinavé nádoby, žaludy, bukvice a kaštany, větvíčky, listí, kousky zeleniny, ovoce a hub a po tom všem lezli dva obrovští slimáci. Něco tady strašně zapáchalo. Pét'a pokrčil nos.

"Fuj, tady to ale vypadá!"

"Když mě nebaví uklízet," zaskuhral Hejkal.

"Tebe přeci taky ne."

To byla pravda. Kdo ví, jak by to teď vypadalo u Péti doma, kdyby maminka a tatínek neuklízeli Pét'ovi věci.

A v tu chvíli to Pét'ovi došlo. Už věděl, kam se hračky ztratily. Nesebral je ani Hejkal, ani jiné strašidlo. Vzala mu je maminka, zato že si je neuklízela.

Pét'a se rozesmál až se za břicho popadal. Hejkal nevěděl čemu se směje, ale smál se taky. Smích Hejkala je ještě horší než to jeho aúúúú, takže pár strašpytlů ve vesnici tu noc neusnulo.

Když se Pět'a dost nasmál, vyhrnul si rukávy na košili a oznámil: "Tak pojd', dáme se do toho. Pomůžu ti tady uklidit a pak se vrátím k mamince."

Hejkal se nezmohl ani na slovo. Jen poslušně rovnal, třídil, zametal a drhnul , až dřevěný domeček vypadal zase jako domeček.

Pět'a se pak rychle vrátil domů. Mamince slíbil, že si už bude hračky uklízet. Každý večer se v uklizeném pokojíčku objevila další ztracená hračka.

Maminka říkala, že mu je vrací Hejkal, ale Pět'a věděl, jak je to doopravdy.

A věděl taky, proč se už dlouho z lesa žádné zoufalé aúúú neozvalo.

KVÍČALY

Dana BERANOVÁ

Venku přšelo a Máča s Vášou se nudily. Nemohly si hrát venku ani jít s maminkou na procházku. Už si pohrály s panenkami, nakreslily spoustu obrázků a nevěděly co dělat dál.

Váša si vzala knížku a Máča jí četla přes rameno.

„Co mi sem koukáš,“ rozzlobila se Váša. „Vem si svoji.“

„No jo, aby ses nezbláznila,“ odpověděla stejně ošklivým tónem Máča.

„A uklid' si tu mikinu.“

„Trhni si nohou, nebudeš mě komandovat...“

A tak to pokračovalo, dokud nepřišla z kuchyně maminka.

„No tak děvčata, nebud'te na sebe tak zlá. Kvičíte jako Kvíčaly.“

„Kvíčaly?“, řekly obě dívky najednou.

„Ano, Kvíčaly. Vy je neznáte?“ Maminka skládala rozházené prádlo a přitom vyprávěla.

„Kvíčaly jsou nejprotivnější strašidla na světě. Je jich 5, bydlí v rákosí a od rána do večera se jen hádají a hašteří, o něco se perou a přetahují, stejně jako vy dvě.“

Maminka se na chvíli odmlčela.

„Když se některé děti hádají a jsou na sebe ošklivé, Kvíčaly je seberou a děti s nimi musí bydlet v rákosí. Když se polepší, vrátí se domů, když ne, stanou se z nich taky Kvíčaly.“

Máča s Vášou si chvíli povídaly o Kvíčalách, pak si zahrály domino, pak ještě Člověče nezlob se. Ale když začaly hrát karty, na Kvíčaly a maminičino vyprávění už úplně zapomněly.

„Já rozdávám,“ křičela Máča.

„Ne, teď rozdávám já,“ křičela Váša a vzala karty sestře z ruky.

„Tak si je sežer,“ opáčila Máča a vztekle hodila balíček karet po sestře.

„Ty jsi ale pi....“ nestačila dořict ošklivé slovíčko Vendulka.

Zhaslo světlo a vzápětí celým pokojem zněly hašteřivé hlasy. Ale nebyly to hlasy Markétky a Vendulky. Byly to Kvíčaly. Pět sester jedna druhé podobná jako vejce vejci běhalo po pokoji. Pak se na chvíli zastavily seřazené od

nejmenší po největší a pozorně si obě holčičky prohlížely. Vzápětí už zase běhaly po pokoji a hádaly se jako obvykle. Jedna táhla Máču doprava, druhá doleva.

„Mamí,“ volala děvčata, ale už bylo pozdě. Kvíčaly je odnesly. Všechno se s nimi točilo až najednou bum. Seděly na vlhké zemi, kolem nich všude samé rákosí.

„Tady se můžete hádat,“ řekla největší Kvíčala.

„My se taky pořád hádáme,“ přidala se nejmenší.

„Můžete se i prát, můžete si i nadávat,“ řekla prostřední Kvíčala protivným kvičivým hlasem. Děvčata ani nepípla.

Kvíčaly si je ještě chvíli prohlížely, ale pak o ně ztratily zájem. Přetahovaly se o korále z jeřabin, pak se dohadovaly o to, kdo dnes půjde strašit na louku a kdo do lesa a křičely a křičely, nadávaly si a strkaly do sebe.

Váša s Máčou seděly a tiskly se k sobě. Napadlo je, jestli se jejich mamince taky zdají tak ošklivé, když se hádají.

„Chtěla bych domů,“ řekla Máča.

„Já taky,“ špitla Váša.

„Ukaž, oberu ti listí z vlasů,“ zašeptala Váša.

„Už mě z toho jejich křiku bolí hlava.“

„A mě uši.“

Potichu, potichounku si povídaly o svých postýlkách, o svém pokojíčku plném hraček, o mamince a tatínkovi.

„Fůj,“ zakřičela největší Kvíčala, „jsou na sebe hodné.“

„Fůj,“ přidaly se ostatní Kvíčaly a jedna přes druhou kvičely a křičely a ječely.

„Ať jdou pryč,“ rozhodla největší Kvíčala.

Máča s Vášou na nic nečekaly. Kvíčaly se právě praly o dlouhý stonek rákosí, ale děvčata je neposlouchala a honem, honem utíkala pryč.

Váša umí utíkat rychleji, ale počkala na sestru a vzala ji za ruku. Máča si zase vždycky lépe pamatovala cestu. Zamyslela se a ukázala kudy poběží. Když doběhly do svého pokojíčku, jako by ani nebyly pryč. Maminka pořád žehlila prádlo a tatínek vyráběl nové krmítko pro ptáky.

„Maminko, maminko,“ křičely obě jedna přes druhou.

„Odnesly nás Kvíčaly!“

„Ale jděte,“ divila se maminka a ani nevzhlédla od žehlení, „vždyť vás celou dobu slyším z pokojíčku.“

Děvčata šla do pokoje. Držela se za ruce a nevěřicně kroutila hlavou. Tak maminka jim to nevěří. Ale ať. Oni vědí, jaké to u Kvíčal je a už se jim nikdy nechtějí podobat.

Dana BERANOVÁ

„Uíííí,uííííí,“ ozývalo se venku.

Danielka se těsněji přitiskla na lavici ke svému bratříčkovi. Oči měla jako talíře, když se vyděšeně ptala maminky.

„Mami, co to bylo?“

„To je Meluzína.“

„Meluzína?“

„Ano, strašidlo Meluzína. Meluzína je to nejžárlivější strašidlo ze všech. Všechno chce mít jen pro sebe. Fouká si po světě, a jak se jí něco připlete do cesty, chytne a už nepustí. Jenže neumí nic jiného než foukat, a tak to rozfouká na tisíc kousků.“

Maminka vyprávěla a dívala se při tom na Danielku. Danielka věděla proč. I ona je moc žárlivá. Nejraději by měla maminku jen pro sebe. Ale to je málokdy. Má dva bratříčky a dvě sestřičky, a tak se musí o každé mámino pohlazení dělit.

Často se maminky ptala: „Mami, máš mě ráda?“ A maminka vždy odpovíděla: „To víš, že tě mám moc ráda.“

„A nemáš raději Ondru nebo Mařenku?“ Ptala se Danielka znovu. Na to se maminka vždy jen usmála, pohladila Danielku po vlasech a odpověděla: „Mám pět prstů na ruce a když se říznu do kteréhokoliv z nich, bolí mě to stejně. A mám pět dětí a žádné nemám méně ráda než ostatní čtyři.“

Druhý den Danielčin bratříček Ondra onemocněl. V noci začal kašlat a ráno měl vysokou teplotu. Maminka celý den seděla u jeho postýlky a dávala mu obklady. V poledne ho krmila, odpoledne mu dávala čaj po lžičkách. Sledovala každý jeho pohyb, každé nadechnutí. Danielka si chtěla s maminkou povídat a hrát, ale maminka ji odbyla: „Běž si hrát s Mařenkou. Dnes musím být u Ondráška, potřebuje mě nejvíc.“

Jak tohle může maminka říct? Cožpak ona, Danielka maminku nepotřebuje? Nemají ji rádi, dávno to věděla. Danielka chvíli seděla v koutě kuchyně. Potom do své postýlky schovala panenku, aby to vypadalo, že v ní leží, a sama se přikrčila pod stolem. Maminka vyšla od Ondry. Danielka už už chtěla vyskočit a dát mamince pusku, ale zarazila se. Maminka ji jistě půjde sama hledat. Dál tiše

seděla pod stolem. Bylo jí do pláče. Maminka do jejího pokojíčku jen nahlédla, zašeptala: „Dobrou noc“ a hned šla do svojí ložnice.

Ted' už je to Danielce jasné, nikdo ji tu postrádat nebude. Šla do pokoje, potichu si sbalila pár kousků oblečení, taky panenku a oblíbenou knížku a vyšla ven. Foukalo to až hrůza. Studený vítr jí dal takovou pusku na tvář, že málem upadla. Zatla zuby a vykročila k brance. Než tam ale stihla dojít, ozvalo se:

[illegible]

A Danielka se vznesla do vzduchu. To je určité Meluzína a teď mě rozfouká, napadlo Danielku. A byla to pravda. Meluzína chytila holčičku, pevně ji omotala

větrnými pažemi a točila se s ní nad chaloupkou. Znovu a znovu kolem komína až se Danielce točila hlava. Nadechla se a co jí síly stačily, zakřičela: „Mamiííí!“

Maminka spala, unavená starostmi o chlapečka, ale tak jako každá maminka slyší křik svého děťátka, i když by to jiný neslyšel, hned byla vzhůru a už utíkala před chaloupku. Postavila se na zápraží, proti větru ji chránila jen slabá noční košile a zakřičela tak, že překřičela i rozdováděnou Meluzínu.

„Meluzíno!!! Vrať mi moji holčičku. Dám ti svoji peřinu, s tou si užiješ víc legrace, než s malou holčičkou!“

Meluzína obletěla dům. Danielce se zdálo, že ji drží o něco méně pevně. Ještě jednou kolem chalupy. Teď už docela nízko. Před domem stál už i tatínek. Držel ne jednu, ale hned dvě peřiny. Danielka viděla tvář své maminky. Jak jen mohla pochybovat, zda ji má ráda. Maminka se v prudkém větru ani nezatřásla a znovu volala na Meluzínu: „Dáme ti dvě peřiny a každý rok celý pytel sazí, když nám vrátíš naši holčičku!“

To maminka trefila správně. Nad pytlek sazí žádná Meluzína neodolá. I když kdoví, možná by Danielku, posílenou přítomností táty a mámy, ani neudržela. Danielka se vzepřela a hop. Už stála mezi rodiči. Ti oba vyhodili do výšky své peřiny. Peřiny se zatočily nad vesnicí a potom viděli, jak si je Meluzína odnáší na větrnou louku. Maminka i tatínek chytili Danielku každý z jedné strany za ruku a vedli si ji domů.

Tu noc už nešli spát. Stejně by jim byla zima, když se jejich peřiny snášely v tisíci kouscích po okolních loukách. Danielka seděla mezi rodiči. Nikdo se nezeptal, co dělala malá holčička večer venku. Všichni věděli, že se to už nebude opakovat. A aby nezapomněli, dávala každý rok maminka ve stejnou dobu pytel sazí za komín.

POKRAČOVÁNÍ SKŘÍTKA STULÍKA

V ČAJi číslo 17, který vyšel v září 2007, jsme představili ukázkou z knihy Ilony Pluhařové O skřítku Stulíkovi (viz Jak se Stulík a vesničané potýkali s různými živly). Knížka (vyšla v červnu 2007) děti zaujala a autorka sama ji představila malým čtenářům v několika školách našeho okresu a právě v Základní škole Dětenice, kde je paní ředitelkou Nad'a Hrnčířová, celou akci kolem Stulíka zorganizovala paní učitelka Alena Kocourková. A tak v dětenické škole vznikl nápad, že by děti mohly napsat pokračování Stulíka podle vlastní fantazie. Některé se chopily pera a psaly, jiné zase kreslily kouzelné postavičky. Bohužel možnosti ČAJe jsou omezené, a tak nemůžeme přetisknout všechny ty krásné kresbičky (navíc byste stejně přišli o jejich barevné provedení), a tak na zadní stránce uvidíte jen malou ukázkou. Ale příběhy rádi uveřejňujeme, i když jim občas ještě něco chybí k dokonalosti, kdo ví, jestli třeba z někoho z mladých autorů či autorek nevyroste další pohádkář či člen literárního spolku.

Václav Franc

STULÍKOVA KAMARÁDKA - Eliška Řezníčková, Karolína Slavíková

Jednoho dne šel Stulík za Jírou a uviděl keř, který se hýbal, a tak se tam, šel podívat. Za keřem spatřil skřítčí holčičku a hned se jí zeptal, jak se jmenuje, a jak se sem dostala. Skřítčí holčička odpověděla: "Já se jmenuji Glorie, ale říkají mi Glorčo a nevím, jak jsem se sem dostala".

Skřítek se jí zeptal, jestli s ním nechce kamarádit a Glorča odpověděla: "Ano." A tak spolu odešli za Jírou, a tak se stali dobrými kamarády.

POKRAČOVÁNÍ SKŘÍTKA STULÍKA - Lucie Hanušová, Michaela Vynikalová, Magdaléna Šebková

Když se jednoho dne Stulík probudil, tak jako každý den se šel podívat do vesnice. Když šel lesem, tak u potoka potkal malinkatou vílu. Jménem Zvoněnka. Stulík se jí zeptal: "Kdo jsi?"

"Já jsem Zvoněnka," odpověděla.

"A co tady vůbec děláš?"

"Hledám skřítku Stulíka."

"To jsem já. A co ode mě chceš?"

"Dozvěděla jsem se, že pomáháš této vesnici. A chci ti s tím pomoci. A můžu být tvoje kamarádka?"

"Ano, určitě můžeš!"

STULÍK A JEHO NOVÁ KAMARÁDKA - Jirka Vondráček, Vašek Kadlec

Stulík se prochází lesem a v tom se něco šustlo mezi větvemi. Stulík se schoval za strom a čeká, co bude dál, v tom někdo sedne na zem a vykoukne další skřítek. A ten skřítek se zeptal: "Jak se jmenuješ?"

Odpověděl, že Stulík. A vymyslíme pro tebe nové jméno.

Stulík běžel s kamarádkou do vesnice a běželi za Jírou, aby vymyslel nové jméno Anna. A Stulík jim ukázal celou vesničku.

Pan starosta vycházel z domku a uviděl je. Stulík šel s Annou k Annince a ukázal jí Annu.

JAK SE NARODIL SKŘÍTKŮV BRATR - Martin Vorel

Jeho bratr se narodil v kostele a byl strašně zlý. Ten skřítek ukradl sošku ze zlata. Zjistil to Stulík a našel ho a naučil ho k dobru a zjistil, že je to jeho bratr.

JAK STULÍK POZNAL KAMARÁDA - Vítek Šifalda, Milan Všetečka

Jednou se šel Stulík podívat k rybníčku. Najednou uslyšel v dálce někoho zpívat. Uviděl nějakého skřítku, vypadal skoro jako on, jen měl čepičku jinou a kabátek jiný. A on mu povídal, jak se jmenuješ.

"Jmenuju se skřítek Brambůrka a jak ty se jmenuješ?"

"Stulík. A nechceš se mnou konat dobro?"

"Tak jo, máš moje slovo."

Takhle si Stulík našel kamaráda.

JAK STULÍK DOSTAL ŽENU - Miša Rychterová, Zlatka Všetečková, Sára Švanihalová, Pája Zimová

Jednou šel Stulík do lesa. A ta potkal paní. A ta se jmenovala Lilečáková.

A tak se zalíbila. A tak se vzali. A jmenovali se Stulíkovi. A měla dvojčata. A ta dvojčata se jmenovala Pampeliška a Sedmikráska. A ta vyrostla a chodila do školy. A měla samé jedničky. A měla povolání, a to bylo čištění vesnice. A pak si našla chlapce. A měla zase děti. A tak by to mohlo chodit dokola.

KAMARÁDKA - Kateřina Nováková

Stulík si přál kamarádku. Ženy se však rodí jinak. Vyšplhal na špičku stromu a ulomil větvičku a dal si ji k domečku. Tam pravidelně chodil a hlídal, až o něj město začalo mít strach. Starosta se šel podívat, co s ním je, ale nikoho nenašel. Za chvíli se tam šlo podívat město. A Stulík tam na ně čekal s kamarádkou. Lidi byli rádi, ale nevěděli, jak se bude jmenovat. Za chvíli nová kamarádka uklouzla a spadla. Všichni už věděli, jak se bude jmenovat: Šmudlinka.

ZAČÍNÁ ŠKOLA - Tereza Josífková, Viktorie Ann Šulcová, Eva Dousková

Jirka, Oldan, Alinka, Vojta, Terka, Eliška a Kateřinka šli do nové školy, byli chudí a dříve do školy nemohli. Ve škole se dobu dařilo, vše bylo v pořádku, ale pak nastaly horší časy. Začalo téct topení, praskla voda, ucpávaly se záchody.

Stulík na ty všechny možné problémy nestačil, potřeboval pomoci. Jednoho dne ani nepřišel do školy podívat se, co se tam děje. Byl tak smutný a přemýšlel, jak získat kamaráda nebo kamarádku, až z toho brečel. Ukáplo mu pár slziček na lilii a stalo se, že se zrodila nová víla Lilie. Byla to správná dvojka. Pomohli opravit školu a vše bylo při starém.

ŘÍKANKY Z NAŠÍ ŠKOLY

Když se nám blíží festival pohádek, tak proč neuveřejnit i tvorbu nadějných „básnířek“ a „básníků“, aby jim to nebylo líto, když už jsme dali slovo těm dětenickým. Říkanek z naší školy vytvořily děti ze IV. základní školy v Jičíně a ukázky napsaly na základě besedy dne 17.1. 2008 v jičínské knihovně. Jedná se o žákyně a žáky 4. B pod vedením paní učitelky Jitky Tománkové. Z téže školy se akce zúčastnili také čtvrtáci s paní učitelkou Lenkou Valnohovou a byli rovněž velmi šikovní.

Ilona Pluhařová

Dominik Linek 4.B: Zaříkadlo

Bum, bác, sluníčko,
svít' mi trochu, maličko,
svít' mi tady, svít' mi sem,
ať vyjdu ze školy radostí ven.

Adam Zelfel 4.B: Zaříkadlo

Dupy, dup,
ať je tu dub.

Dupy dup,
ať je tu Buk.

Lukáš Kulháněk, 4.B: Moje lucernička

Pomoz mi rozsvítit sluníčko,
alespoň maličko.
rozesvíť mi svět maličko, moje malá lucerničko.

Markéta Slavíková, 4.B Zaklínadlo

Kdo se nepodělí, sám nic nejí.
Černý stín
srdce zatáhne.
Když vesnici
smutek zasáhne.

Marta Velartová, 4.B, Zaklínadlo

Když si člověk něco přeje,
vítr fouká, sova houká,
z mraku prší nebo leje,
každý člověk na to kouká.

Takhle nakreslily Stulíka
a další postavičky
z pohádek o Stulíkovi děti
ze Základní školy Dětenice!

